ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci

žalobce: **KUHN - BOHEMIA a.s.**
se sídlem Čestlice 299, 251 01 Čestlice, IČ 45242691
zastoupen JUDr. Petrem Mrázkem, advokátem
se sídlem Pod Klaudiánkou 271/4a, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6921/1.30/19-5, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 6. 2020, č. j. 6921/1.30/19-6,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 8. 2019, č. j. 3826/8.30/19-24, uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterého se žalobce jako zaměstnavatel dopustil tím, že nedodržel povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Podle zjištění inspektora správního orgánu prvního stupně při kontrole zahájené dne 31. 8. 2018 a vykonané v provozu žalobce na pracovišti Pardubice – Staré Čívice, ulice Přeloučská 252, v souvislosti s kontrolou příčin a okolností smrtelného pracovního úrazu zaměstnance žalobce, pana J. P., spočíval správní delikt v tom, že žalobce dne 31. 8. 2018 v provozu na pracovišti Pardubice – Staré Čívice, ulice Přeloučská 252, nejmenoval pověřenou osobu, tj. konkrétní kompetentní fyzickou osobu, která odpovídá za organizaci a řízení bezpečného provozu zdvihacího zařízení – jeřábu při manipulaci s břemeny (dále jen „pověřená osoba“), jak si žalobce tuto povinnost sám stanovil ve své interní směrnici nazvané „Systém bezpečné práce zdvihacích zařízení, č. 1, 10/2013“, datum vydání listopad 2011 (dále jen „Směrnice“). Za daný správní delikt správní orgán prvního stupně potrestal žalobce pokutou ve výši 500 000 Kč a dále povinností uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V řízení o odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6921/1.30/19-5, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 6. 2020, č. j. 6921/1.30/19-6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), prvostupňové rozhodnutí co do spáchání správního deliktu potvrdil. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze změnil tak, že výši uložené pokuty snížil – uložil pokutu ve výši 420 000 Kč, dále prodloužil splatnost pokuty a náhrady nákladů řízení ze 30 dnů na 90 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož žalovaný na základě skutkových zjištění provedených správním orgánem prvního stupně provedl nesprávné právní posouzení věci a ztotožnil se s argumentací správního orgánu prvního stupně. Tím byl žalobce dle svého názoru zkrácen na svých právech.

4. Žalobce se domnívá, že správní orgán prvního stupně nepřihlédl dostatečně ke všem námitkám žalobce a nesprávně učinil závěr, že spáchal vytýkaný správní delikt. I pokud by správný delikt skutečně spáchal, správní orgán prvního stupně nepřihlédl k tomu, že učinil veškerá potřebná opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zaměstnanců při práci a existují tedy liberační důvody, na jejichž základě měl správní orgán prvního stupně učinit závěr, že žalobce za vytýkaný správní delikt neodpovídá.

5. Zkrácení na svých právech žalobce spatřuje v několika rovinách. Uvedl, že v důsledku povinnosti zaplatit pokutu bude zkrácen na svém právu vlastnit majetek (jeho majetek bude snížen o částku ve výši uložené pokuty). V důsledku zaplacení pokuty v souběhu s uplatněnými nároky na náhradu škody a odškodnění nemajetkové újmy, které vznesli pozůstalí po J. P., je ohrožena jeho podnikatelská činnost. Závěr, že spáchal vytýkaný správní delikt na úseku bezpečnosti práce, bude mít dopad do sféry jeho osobnostních práv, neboť bude poškozena jeho dobrá pověst.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

6. Závěry správních orgánů obou stupňů, že žalobce nejmenoval pověřenou osobu, označil žalobce za nesprávné. Uvedl, že jeho zaměstnancům (nejen na provozovně žalobce v Pardubicích – Starých Čívicích) bylo všeobecně známo, že tuto funkci vždy vykonával dle pokynů vedení žalobce vedoucí příslušné provozovny. Tato skutečnost byla potvrzena mj. i svědeckými výpověďmi P. R., M. K. a V. K., kteří jsou vedoucími jiných poboček žalobce. Vedoucí provozovny pak byl kompetentní osobou ve smyslu čl. 3.1 ČSN ISO 12480-1, tedy osobou, která měla dostatečné praktické zkušenosti a teoretické znalosti v oblasti jeřábů a mechanismů používaných pro manipulaci s břemeny. Tento závěr vyplývá ze samotné činnosti vedoucího provozovny a z náplně jeho práce (zajišťovali odborná školení, technické prohlídky strojů, odpovídali za splňování odborných požadavků podřízenými zaměstnanci apod.). Vedoucím střediska Pardubice – Staré Čívice byl v době úrazu pana J. P. pan J.Š., který všechny výše shora uvedené činnosti plnil a fakticky tak vykonával povinnosti pověřené osoby ve smyslu Směrnice. Písemné potvrzení žalobce zmíněné ze strany správního orgánu prvního stupně, tedy sdělení zaměstnankyně žalobce z 18. 10. 2018, že neměl pověřenou osobu, nemá žádnou relevanci, neboť bylo učiněno osobou, která k tomu nebyla kompetentní (asistentka) a správní orgány k této skutečnosti neměly přihlížet. Nevyplnění jména, příp. funkce pověřené osoby do Směrnice považuje žalobce pouze za formální pochybení. Výpověď pana Š., že nevěděl, že právě on je pověřenou osobou, považuje žalobce za účelové s cílem vyhnout se své pracovně-právní (případně trestně-právní) odpovědnosti. Navrhl provést důkazy svědeckými výpověďmi Petra R., M. K. a V. K.

7. Žalobce dále uvedl, že správní orgán prvního stupně nesprávně pro své právní hodnocení a závěry vycházel z domněnek a spekulací, což nutně vedlo k nesprávnému rozhodnutí. Jako příklad uvedl tvrzení správního orgánu prvního stupně, že *„kdyby účastník řízení včas jmenoval pověřenou osobu pro manipulaci s rozměrným a těžkým břemenem, mohla její přítomnost, pokyny a řízení pracovní operace a kontrola technického stavu zdvihacího zařízení pravděpodobně zabránit vzniku podmínek, které vyústily až ve smrtelný pracovní úraz, např. vymezením a zákazem vstupu pana J. P. do prostoru možného ohrožení pracovním strojem …“*. Proti tomu žalobce staví tvrzení, že osobou odpovědnou na provozovně Pardubice – Staré Čívice byl pan J.Š., který také všechny povinnosti odpovědné osoby až do dne předmětného úrazu řádně plnil a byl i na místě, kde se pracovalo a kde došlo k pracovnímu úrazu; pan J. P. a ostatní pracovníci byli řádně proškoleni v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dále jen „BOZP“) a hlavní příčinou smrtelného úrazu pana J. P. byla jeho hrubá nedbalost. Dle žalobce neexistuje příčinná souvislost mezi údajným porušením povinnosti ze strany žalobce jako zaměstnavatele na úseku bezpečnosti práce a škodou, tedy smrtí zaměstnance J. P.

8. Žalobce trvá na tom, že plní veškeré povinnosti na úseku BOZP. Mimo jiné vypracoval potřebné dokumenty a pravidelně školil osoby, jejichž náplní práce je práce se zdvihacími zařízeními a seznamoval je s pravidly obsluhy zdvihacích strojů, přičemž doklady o absolvování školení doložil do správního spisu. Žalobce rovněž určil pověřenou osobu, a to pana Š-, aby dohlížel na bezpečnost práce při manipulaci se zdvihanými břemeny. Žalobce dle svého názoru prokázal, že učinil veškerá potřebná opatření k zajištění bezpečných podmínek při práci se zdvihacími stroji. Dle něho na tom nic nemění ani to, že ve Směrnici nebylo doplněno jméno pověřené osoby, tuto

skutečnost označuje za nevýznamnou. Jednání pana Š- (jenž sám obsluhoval zdvihací stroj, ze kterého se uvolnilo rameno stroje se zavěšeným břemenem) a pana P. (který se v rozporu se všemi pravidly BOZP pohyboval pod zavěšeným břemenem) žalobce označil za hrubé porušení pracovních povinností. Má za to, že se nedopustil porušení povinností na úseku BOZP, nespáchal vytýkaný správní delikt a vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil jednání, které vedlo ke smrtelnému úrazu pana J. P.

9. Dále se domnívá, že uložená pokuta ve výši 420 000 Kč je nepřiměřeně vysoká, i kdyby správní delikt byl spáchán. Účel pokuty má dle něj být zejména nápravný a až následně represivní. V této souvislosti poukázal na to, že žalovaný nepřihlédl dostatečně k okolnostem případu a aktuální majetkové a obchodní situaci žalobce, k jeho dosavadní bezúhonnosti. Dále žalovaný dle žalobce nezohlednil složitou situaci v důsledku poklesu poptávky po zboží žalobce v období koronavirové pandemie. Nebyla dle něj zohledněna ani skutečnost, že veškerá pochybení byla neprodleně napravena (formálně jmenoval pověřené osoby), ani nevzal v úvahu skutečnost, že vůči němu byly pozůstalými po panu J. P. uplatněny nároky na náhradu škody na zdraví a na odškodnění nemajetkové újmy v řádech milionů Kč.

10. Závěrem žaloby žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo v celém rozsahu zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné, navrhl, aby soud rozhodl o upuštění od pokuty, případně ji zásadně snížil. Dále navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2020 vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, principy správního trestání, zásadami správního práva a ustálenou soudní judikaturou, skutkový stav byl dostatečně zjištěn a společenská škodlivost jednání žalobce byla řádně vyhodnocena. Dále uvedl, že v žalobě nejsou uvedeny žádné nové námitky než ty, které žalobce uplatnil již v průběhu přestupkového řízení a se kterými se žalovaný dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že se žalobce neztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě neznamená, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde odůvodnil, proč v daném případě nelze uplatnit liberační důvody zprošťující žalobce odpovědnosti za spáchaný správní delikt. Žaloba argumentaci žalovaného dle něj nijak nevyvrací.

12. Co se týká rovin zkrácení žalobce na svých právech, ke kterému mělo dle žalobce dojít tím, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný uvedl, že jde o obvyklé a logické následky správního rozhodnutí a uložené pokuty za správní delikt. S žalobcem však žalovaný nesouhlasí v tom, že v důsledku zaplacení pokuty je ohrožena jeho podnikatelská činnost. Připustil, že uložená pokuta má nezanedbatelný zásah do majetkové sféry žalobce, nemá však působit likvidačně, přičemž tuto zásadu se žalovaný snažil v napadeném rozhodnutí dodržet.

13. K žalobní námitce, že nejmenování pověřené osoby nemohlo být příčinou pracovního úrazu zaměstnance žalobce, žalovaný odkázal na strany 6-8 napadené rozhodnutí. Podotkl, že žalobce ani v žalobě nevysvětlil rozpor ve svých tvrzeních. Jednak uvedl, že pověřenou osobou byl vždy vedoucí příslušné provozovny, naproti tomu v rámci zjednání nápravy jmenoval/pověřil do této funkce osobu odlišnou (J.Š. – dispečer servisu x P. T. – mechanik). Zároveň ze svědecké výpovědi svědka M. K. vyplynulo, že zastává funkci dispečera servisu na pobočce v Praze, ačkoliv pověřenou osobou byl v jejich středisku jmenován jiný pracovník.

14. K příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti ze strany žalobce a smrtí zaměstnance v důsledku pracovního úrazu, kterou žalobce označil za spekulaci, a rovněž k tvrzením žalobce, že plní veškeré povinnosti na úseku BOZP, žalovaný odkázal na stranu 7 napadeného rozhodnutí.

15. K tvrzené nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena v souladu s principy správního trestání a ustálenou soudní judikaturou, nevybočuje ze stávající praxe orgánů inspekce práce a není nepřiměřená.

16. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.

IV. Jednání soudu

17. Při jednání konaném dne 11. 1. 2022 zástupkyně žalobce podrobně přednesla obsah žaloby. Dle jejího názoru předmětný pracovní úraz měl dvě hlavní příčiny: jednak hrubé porušení pracovních předpisů ze strany pana P., jednak nezodpovědný přístup pana Š., který byl osobou pověřenou k řízení prací na pracovišti. Zdůraznila, že žalobce odškodnil pozůstalé po zemřelém nad rámec svých zákonných povinností, tedy nad rámec toho, co vyplatila pojišťovna. Za této situace považuje za nespravedlivé, aby byl žalobce sankcionován ještě v daném správním řízení, podle ní se jedná spíše o sankci za výsledek, než o sankci za porušení nějakých konkrétních bezpečnostních předpisů. K dotazu soudu uvedla, že netrvá na návrhu na provedení důkazu svědeckými výpověďmi P. R., M. K. a V. K. Naopak uvedla, že trvá na návrhu na provedení důkazu trestním spisem vedeným na pana J. Š.

18. Krajský soud rozhodl, že navržený důkaz trestním spisem vedeným na pana J. Š. proveden nebude, neboť dle názoru krajského soudu tento důkaz nemá relevanci pro posouzení důvodnosti žaloby [§ 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

19. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah písemného vyjádření k žalobě.

20. Závěrem obě strany setrvaly na svých návrzích. Zástupkyně žalobce uvedla, že pokud by soud nezrušil žalobou napadené rozhodnutí, pak je na místě moderace trestu, neboť v daném případě se ze strany žalobce jednalo pouze o zcela marginální pochybení spočívající v nezapsání pověřené osoby do příslušného zápisu. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla, aby soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

22. Soud ověřil, že obsahem správního spisu jsou listiny: dokumentace o kontrole příčin a okolností smrtelného pracovního úrazu (poškozený: J. P., datum úrazu 31. 8. 2018), jejímž obsahem je fotodokumentace pořízená inspektorem inspekce práce a Policií ČR dne 31. 8. 2018; interní Směrnice; příručka pro provoz a údržbu kolového rypadla PW180-7K; CD s návodem k obsluze kolového rypadla PW180-7K a stroje Komatsu DS1EX-22; tištěný návod k obsluze hydraulického rychloupínače Komatsu PW180-7; dokument „Analýza rizik“ z listopadu 2011; úřední záznamy o podaném vysvětlení J. T. ze dne 31. 8. 2018, 6. 9. 2018 a 17. 1. 2019; úřední záznamy o podaném vysvětlení J. Š. ze dne 31. 8. 2018, 5. 11. 2018 a 17. 1. 2019; zápis z revizní zkoušky kolového rypadla; úřední záznam o podaném vysvětlení P. R. ze dne 21. 9. 2018; emailová komunikace z období 11.-18. 10. 2018 mezi zaměstnancem správního orgánu prvního stupně, P. R. a asistentkou servisu žalovaného; odborné vyjádření č. 60/2018 D. P. k technickému stavu kolového rypadla a hydraulického rychloupínače PW180-7; protokol o kontrole ze dne 17. 12. 2018, č. j. 16700/8.42/18-3; námitky kontrolované osoby proti kontrolnímu zjištění ze dne 8. 1. 2019; vyřízení námitek ze dne 11. 1. 2019; dodatek k protokolu o kontrole ze dne 6. 2. 2019; vyřízení námitek ze dne 5. 2. 2019. Dále samotný správní spis obsahuje tyto listiny: příkaz ze dne 4. 3. 2019, č. j. 3826/8.30/19-3; odpor žalobce proti příkazu ze dne 11. 3. 2019; vyrozumění o ústním jednání a vyrozumění o provádění důkazů a seznámení s podklady ze dne 18. 3 2019; protokol o výpovědi svědka J. Š. ze dne 10. 4. 2019; protokol o výpovědi svědka P. R. ze dne 11. 4. 2019; protokol o výpovědi svědka K.E. ze dne 16. 4. 2019; informace žalobce o zjednání nápravy ve věci určení osoby pověřené řízením provozu zdvihacích zařízení ze dne 16. 5. 2019; vyjádření žalobce k podkladům správního řízení ze dne 25. 6. 2019; protokol o výpovědi svědka V. K. ze dne 18. 7. 2019; protokol o výpovědi svědka M. K. ze dne 18. 7. 2019; vyrozumění o ústním jednání a dokazování; protokol o ústním jednání ze dne 1. 8. 2019; rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 8. 2019, odvolání žalobce ze dne 26. 8. 2019; výzva k doložení osobních a majetkových poměrů ze dne 21. 5. 2020; doložení osobních a majetkových poměrů žalobce; napadené rozhodnutí a opravné rozhodnutí. Správní spis je oběma stranám znám a nepanují mezi nimi ohledně jeho obsahu žádné rozpory.

23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 31. 8. 2018 správní orgán prvního stupně na pracovišti servisního střediska žalobce na adrese Přeloučská 252, 530 06 Pardubice – Staré Čívice zahájil kontrolu dle ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce, jejímž předmětem bylo dodržování povinností vymezených v ust. § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce, se zaměřením zejména na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a dodržování pracovněprávních předpisů dle ust. § 3 zákona o inspekci práce v souvislosti se vznikem pracovního úrazu

zaměstnance žalobce pana J. P., ke kterému došlo téhož dne v cca 11:08 hodin. K předmětnému pracovnímu úrazu s následkem smrti mělo dojít tak, že servisní mechanici žalobce J. P. aj. T. prováděli dokončovací práce na buldozeru zn. KOMATSU D51EX-22 v prostoru venkovního pracoviště v areálu výše uvedeného střediska. Po dokončení těchto prací potřebovali na buldozer nasadit kabinu o hmotnosti cca 530 kg, která byla postavena na zemi. Dispečer servisního střediska J. Š. k tomu použil motorové kolové rypadlo KOMATSU PW180ES7K, které sám řídil a které bylo jeho majitelem – společností VCES a.s. předáno do uvedeného servisního střediska žalobce do opravy. Mechanici J. P. aj. T. při práci jako vazači zavěsili kabinu buldozeru na závěsný hák lžíce na ramenu kolového rypadla, které tak vykonávalo funkci zdvihacího zařízení – jeřábu. J. Š. jako jeřábník ramenem uvedeného kolového rypadla zvednul kabinu buldozeru do výšky cca 2 metry, poté došlo k vypadnutí lžíce kolového rypadla o hmotnosti cca 680 kg z hydraulického rychloupínače kolového rypadla a s ní i na lžíci zavěšené manipulované kabiny. Při pádu lžíce kolového rypadla zasáhla pana J. P., který se v té době nacházel v blízkosti, a to v prostoru možného ohrožení pracovním strojem – kolovým rypadlem nebo manipulovaným břemenem.

24. Výsledky kontroly byly shrnuty a zdokumentovány v Protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2018, č. j. 16700/8.42/18-3. Při kontrole byly zjištěny celkem 4 nedostatky. Žalobce byl poučen ve smyslu ust. § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), o právu podat námitky proti kontrolnímu zjištění, a to ve lhůtě 15 dní ode dne doručení protokolu. Dne 18. 12. 2018 byl kontrolní protokol doručen žalobci. Žalobce podal proti obsahu kontrolního protokolu včasné námitky (celkem 4), které byly nadřízeným kontrolujícího inspektora zamítnuty s tím, že zjištěné nedostatky zůstaly beze změny. Žalobce byl o výsledku vypořádání námitek písemně informován. Nedostatek č. 4, spočívající v tom, že žalobce jako zaměstnavatel nejmenoval pověřenou osobu pro realizaci jím zpracovaného Systému bezpečné práce zdvihacích zařízení provozovaných v provozovně žalobce na adrese Přeloučská 252, Pardubice – Staré Čívice, jak má stanoveno ve Směrnici, čímž dne 31. 8. 2018 při zvedání kabiny buldozeru nebylo zajištěno plnění povinností zde stanovených, které má plnit pověřená osoba k bezpečnému používání zdvihacího zařízení, byl jako správní delikt projednáván ve správním řízení (viz níže) a je předmětem tohoto přezkumného soudního řízení.

25. Správní orgán prvního stupně na základě výsledků kontroly vydal dne 4. 3. 2019 pod čj. 3826/8.30/19-3 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce a uložil mu správní trest pokuty ve výši 500 000 Kč.

26. V souladu s ust. § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ust. § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), bylo s žalobcem doručením uvedeného příkazu (dne 5. 3. 2019) zahájeno přestupkové řízení. Proti příkazu žalobce podal včasný odpor, tím byl příkaz zrušen.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

27. Dne 18. 3. 2019 byl žalobce přípisem z téhož dne informován o pokračování řízení a nařízení ústního jednání a o provádění důkazů. Dne 10. 4. 2019 proběhl výslech svědka J. Š., který uvedl, že je zaměstnán u žalobce v pracovní pozici dispečer servisu ve středisku Pardubice – Staré Čívice (jedná se o jeho trvalé pracoviště). Jeho nejbližším nadřízeným je P.R., který je v pozici servisního manažera pro celou ČR, nebývá trvale ve středisku Pardubice – Staré Čívice, dojíždí tam maximálně jednou za měsíc. Uvedl, že neví, kdo vede celou pobočku žalobce v Pardubicích – Starých Čívicích, on sám to není, vede pouze tamní servis a má na starosti servisní mechaniky. Jeho nejbližším podřízeným je J. T. a byl to i J.P. a další. V době úrazu ve středisku v Pardubicích – Starých Čívicích pracovali tři (on, J. T. a J.P.). Se Směrnicí nebyl nikdy seznámen. Uvedl, že neví, kdo je pověřenou osobou a jemu tento pojem nic neříká. S obsahem dokumentu „Příručka pro provoz a údržbu PW 180-7K, kolové rypadlo“ ho nikdo neseznámil, ale dokument si sám ze své pracovní pozice přečetl a rozuměl mu.

28. Dne 11. 4. 2019 proběhl výslech svědka P. R., který uvedl, že je u žalobce zaměstnán jako vedoucí celého servisu pro ČR, tj. pro 7 servisních středisek. Do střediska Pardubice – Staré Čívice dojíždí v intervalu cca po 2 měsících dle potřeby. V době úrazu J. P. v tomto středisku nebyl. Středisko Pardubice – Staré Čívice má tuto organizační strukturu: vedoucím je J.Š., který je zodpovědný za chod celého servisního střediska, jeho přímými podřízenými jsou mechanici. V době úrazu to byli přítomní P. a T., které tedy řídil pan J. Š. Dále je v tomto středisku obchodní úsek. Oba úseky, tj. servisní a obchodní, nejsou zastřešovány žádným vedoucím místem. Uvedl, že za chod servisu, dodržování právních a bezpečnostních předpisů je zodpovědný pan J. Š., dle jeho názoru je tedy i tzv. pověřenou osobou ve smyslu interní Směrnice. V době úrazu nebyl pan J. Š. do této funkce nijak písemně jmenován. V minulosti mu však jako nadřízený opakovaně dával pokyny ohledně plnění povinností pověřené osoby. Dále svědek P. R. uvedl, že pravomoc jmenovat pověřenou osobu má on ze své pracovní pozice. Po úrazu J. P. do této pozice jmenoval pana T. Dokument „Příručka pro provoz a údržbu PW 180-7K, kolové rypadlo“ zná a rozumí mu. Domnívá se, že dozor při používání zdvihacího zařízení vykonával pan P.

29. Dále byl dne 16. 4. 2019 proveden výslech svědka K. E., zaměstnance společnosti VCES a.s., který uvedl, že mu není známo, že by společnost VCES a.s., jakožto vlastník kolového rypadla, dala souhlas k jeho použití k pracovní činnosti.

30. Dne 16. 5. 2019 byl správní orgán prvního stupně žalobcem informován o zjednání nápravy vytýkaných nedostatků. Žalobce mu předložil pověření, kterým byl P. T. jmenován pověřenou osobou k řízení provozu zdvihacích zařízení.

31. Dne 25. 6. 2019 žalobce písemně navrhl správnímu orgánu prvního stupně vyslechnutí dalších dvou svědků, a to dispečerů servisu V. K. a M.K. Uvedl, že má v úmyslu prokázat, že ačkoliv se určitých pochybení na úseku bezpečnosti práce dopustil (např. neměl písemně určenou osobu pověřenou řízením provozu zdvihacích zařízení, jak mu ukládá Směrnice), nemohla mít tato pochybení vliv na vznik pracovního úrazu pana P., protože tato osoba fakticky na všech servisních střediscích existuje a dříve existovala.

32. Dne 18. 7. 2019 se uskutečnil výslech obou navrhovaných svědků. Svědek V. K. uvedl, že je zaměstnán jako dispečer servisu ve středisku České Budějovice, jeho nadřízeným je P.R. (servisní manažer pro celou ČR). Ze své pracovní pozice zajišťuje servisní činnost celého střediska, prodej náhradních dílů, příjem objednávek, vede sklad náhradních dílů, organizuje práci v dílně, objednává odvoz odpadů apod. Řídí tři zaměstnance – mechaniky. V době nepřítomnosti pana R., který má kancelář v Praze, je to on, kdo je v daném středisku nejvyšším vedoucím, co se týká servisní činnosti. Se Směrnicí byl seznámen nadřízeným při nástupu do funkce a jejímu obsahu rozumí. K termínu „pověřená osoba“ uvedl, že dle něj jde o osobu, která je odpovídajícím způsobem proškolena a která má dostatek pracovních zkušeností, aby věděla, co si může na pracovišti dovolit. Nevzpomíná si, že by byl do této funkce písemně jmenován, přestože tuto funkci fakticky vykonával. Písemně byl do funkce jmenován až v lednu 2019.

33. Svědek M. K. uvedl, že je zaměstnán jako dispečer servisu ve středisku Praha, jeho nadřízeným je P. R. (servisní manažer pro celou ČR). Ze své pracovní pozice řídí 4 podřízené mechaniky, přijímá objednávky, zpracovává a řídí práci celého střediska, zodpovídá za servisní činnost. Se Směrnicí byl seznámen nadřízeným před několika lety a jejímu obsahu rozumí. K termínu „pověřená osoba“ uvedl, že dle něj tuto funkci vykonával on sám. Jakýsi jmenovací dokument podepisoval před datem 31. 8. 2018. Co se týká současného stavu, byl písemně jmenován do této funkce jiný pracovník, a to dne 8. 11. 2018.

34. Dne 1. 8. 2019 proběhlo jednání před správním orgánem prvního stupně, v rámci kterého byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí. V rámci jednání žalobce správnímu orgánu prvního stupně předal závěrečný návrh, ve kterém požádal, aby správní řízení ve věci bylo zastaveno.

35. Dne 7. 8. 2019 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím co do viny potvrdil, pouze snížil žalobci uloženou pokutu.

B. Právní závěry

36. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

37. Dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce ve znění platném do 30. 7. 2019 platilo, že, *„[p]rávnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že nedodrží* povinnosti *při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce.“*

38. Dle § 102 zákoníku práce ve znění platném do 30. 9. 2018 platilo, že *„[z]aměstnavatel je povinen vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům.“*

39. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalobní námitky jsou prakticky totožné s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný se přitom s námitkami uvedenými v odvolání podrobně vypořádal.

40. Z žalobních bodů musí být patrno, z jakých skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). V žalobních bodech by se tedy mělo jednat o polemiku s konkrétními skutkovými a/nebo právními závěry, které žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil.

41. Soud, který se ztotožní s přiléhavou argumentací žalovaného, se v případě totožnosti žalobních námitek s námitkami uvedenými v odvolání nemusí již k věci duplicitně vyjadřovat a může odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí. „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dostupný na www.nssoud.cz).

42. Nejprve se soud vyjádří k námitkám žalobce týkajícím se nejmenování pověřené osoby. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že při kontrole dle ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce, která byla provedena v souvislosti se vznikem pracovního úrazu zaměstnance žalobce pana J. P., ke kterému došlo dne 31. 8. 2018 na pracovišti v Pardubicích – Starých Čívicích, žalovaný zjistil u žalobce a do protokolu zaznamenal celkem čtyři nedostatky. Jeden z nedostatků spočíval v tom, že žalobce jako zaměstnavatel nejmenoval pověřenou osobu, jak si sám stanovil ve své Směrnici. V důsledku toho nebylo dne 31. 8. 2018 při zvedání kabiny buldozeru kolovým rypadlem Komatsu PW180ES zajištěno plnění povinností stanovených ve Směrnici, které má plnit právě pověřená osoba. Skutečnost, že ke dni 31. 8. 2018 žalobce nejmenoval pověřenou osobu ve smyslu Směrnice, správnímu orgánu prvního stupně nejprve potvrdil sám žalobce, jak vyplývá z obsahu listiny č. 57, která je součástí dokumentace o kontrole příčin a okolností smrtelného úrazu. Z této listiny je patrné, že dne 11. 10. 2018 pracovník správního orgánu prvního stupně V. Š. adresoval P. R. email, ve kterém žádal zaslání jmenování pověřené osoby odpovědné za provoz zdvihacího zařízení. Tentýž den tuto žádost P. R. přeposlal asistentce servisu, která dne 18. 10. 2018 na žádost nejprve odpověděla: „*Pověřená osoba za zdvihací zařízení na pobočce v Pardubicích je pan T., který v tuto chvíli vykonává pozici dispečera.*“ Poté, co pracovník správního orgánu prvního stupně obratem žádal zaslat kopii dokladu o jmenování pověřené osoby odpovědné za provoz zdvihacího zařízení v pobočce Staré Čívice, a to platnou ke dni 31. 8. 2018, asistentka servisu odpověděla: „*Ke dni 31. 8. 2018 jsme osobu pověřenou neměli určenou, jelikož společnost, která nám zajišťuje BOZP a PO nás neupozornila, že někoho takového máme určit. Po zjištění, že tato osoba má být určena, jsme neprodleně sjednali nápravu.*“ Obě zprávy asistentky servisu přitom byly v kopii adresovány též P. R. a Ing. D. S., místopředsedovi představenstva žalobce. Pokud by tedy zpráva asistentky byla nepravdivá, je na místě si klást otázku, proč jí žalobce záhy nevyvrátil. J. Š., který byl přítomen pracovnímu úrazu, do zápisu o podání vysvětlení sdělil, že on pověřenou osobou jmenován nebyl. J. T., který byl pracovnímu úrazu rovněž přítomen, sdělil, že neví, kdo byl dne 31. 8. 2018 pověřenou osobou, a že práci při zvedání kabiny buldozeru nikdo neřídil. Z uvedeného je zřejmé, že ke dni 31. 8.

2018 nedošlo ze strany žalobce ke jmenování konkrétní fyzické osoby jako pověřené osoby ve smyslu Směrnice. K tomu došlo až dne 2. 5. 2019, kdy byl do této funkce jmenován J.T. (dokument založen ve správním spise pod č. 16). Argument žalobce, že tuto funkci vždy zastával vedoucí příslušné provozovny, nelze ničím potvrdit. Nepotvrzují jej ani výpovědi svědků M. K. a V. K. Dispečer servisu ve středisku žalobce v Českých Budějovicích V. K., který je vedoucím tamní pobočky, uvedl sice, že materiálně tuto funkci vykonával, ale nebyl do ní písemně jmenován, k tomu mělo dojít až v lednu 2019. Dispečer servisu ve středisku žalobce v Praze M. K., který tamní pobočku vede, uvedl, že zde dříve pozici pověřené osoby zastával, dne 8. 11. 2018 byl do této funkce ale jmenován jiný pracovník.

43. Výše zjištěné skutečnosti dle soudu vyvrací argument žalobce, že funkci pověřené osoby ve smyslu Směrnice vždy vykonává vedoucí příslušné pobočky. Soud souhlasí s názorem správního orgánu prvního stupně, že ze strany žalobce jde o argument účelový. K tomu soud dále podotýká, že žalobci není ze strany správních orgánů vytýkáno pouhé formální pochybení v podobě nevyplnění jména do Směrnice, nýbrž skutečnost, že ke dni 31. 8. 2018 na pobočce žalobce v Pardubicích – Starých Čívicích materiálně tuto funkci nikdo nevykonával a nikdo zde v předmětný den neřídil práci při zvedání kabiny buldozeru kolovým rypadlem (nadto použitým bez souhlasu jeho vlastníka), které navíc k takové činnosti nebylo ani určeno a bylo v provozovně žalobce dáno třetí osobou pouze do opravy. Lze tedy shrnout, že nebylo nijak prokázáno tvrzení žalobce, že funkci pověřené osoby ve smyslu Směrnice zastával na pobočce žalobce v Pardubicích – Starých Čívicích dne 31. 8. 2018 vedoucí této pobočky (dispečer servisu), naopak tato funkce byla neobsazená, v důsledku toho na práci žádný odpovědný pracovník nedohlížel. Žalovaný tuto situaci přiléhavě popsal tak, že na pracovišti žalobce v den smrtelného úrazu panovalo nekontrolované bezvládí, zaměstnanci se pouze domluvili na přemístění těžkého břemene pomocí kolového rypadla cizího vlastníka, aniž by někdo nejprve zkontroloval bezpečnost provozu tohoto rypadla, aniž by byl vypracovaný konkrétní bezpečný pracovní postup, a aniž by pověřená zodpovědná osoba kontrolovala, zda se někdo nenachází v nebezpečném prostoru. Tím selhala organizace práce a nebylo vytvořeno bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí. Byla tak naplněna skutková podstata § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce.

44. S tím souvisí i příčinná souvislost mezi vznikem smrtelného pracovního úrazu a porušením povinností ze strany žalobce. Příčinnou souvislost žalovaný stejně jako správní orgán prvního stupně spatřují v tom, že ke smrtelnému pracovnímu úrazu nemuselo dojít, pokud by žalobce řádně jmenoval pověřenou osobu ve smyslu Směrnice. S tím krajský soud souhlasí. Ze správního spisu totiž vyplývá, že ke smrtelnému pracovnímu úrazu došlo v důsledku několika řetězících se pochybení žalobce. Pracovníci žalobce se nejprve rozhodli k přemístění těžkého břemene použít kolové rypadlo, které vlastnila třetí osoba, která k jejímu použití nedala souhlas. Kolové rypadlo k takové práci ani nebylo určeno. Nikdo nedbal na to, aby lžíce kolového rypadla byla zajištěna klínem a nikdo nedohlížel na to, aby se v nebezpečném prostoru žádný pracovník nepohyboval. Pokud by na práci dohlížela odpovědná

zkušená osoba, která by dozorovala zvolené postupy a bezpečnost práce, nemuselo by ke smrtelnému úrazu dojít. V tom se krajský soud opět shoduje s žalovaným.

45. Žalobce uvedl, že učinil veškerá potřebná opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zaměstnanců při práci a že plní veškeré povinnosti na úseku BOZP. Na jeho straně tedy existují liberační důvody zprošťující jeho odpovědnost za spáchaný správní delikt. Naopak za osoby, které se dopustily hrubého porušení pracovních povinností, žalobce označil pana Š. a pana T. Krajský soud se opět ztotožňuje s argumentací žalovaného na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí, na které tímto odkazuje. Je třeba zmínit, že § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce v rozhodném znění stanovil, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že nedodrží povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce. Odpovědnost právnické osoby za předmětný správní delikt je přitom koncipována jako odpovědnost objektivní. Tento závěr vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 2. 6. 2010, č. j. 6 Ads 171/2009-60), podle něhož *„zákon o inspekci práce koncipuje odpovědnost za spáchané správní delikty právnickou osobou, mezi něž jsou zařazeny i správní delikty se skutkovou podstatou vztahující se k úseku bezpečnosti práce dle § 30 zákona o inspekci práce, jako odpovědnost objektivní. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právnické osoby je nutné, aby jednání naplňovalo jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak znaky některé konkrétní skutkové podstaty uvedené ve zvláštním zákoně. Znaky určující skutkovou podstatu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu. Zásadně je nutné naplnit materiální znak deliktu. Individuální objekt, který má každá skutková podstata, vyjadřuje konkrétní jednotlivý zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení určeno. Objektivní stránkou se od sebe jednotlivé delikty právnických osob odlišují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006-65, dostupný na www.nssoud.cz). Koncepce objektivní odpovědnosti správního deliktu neklade povinnost správním orgánům zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. Porušením nebo nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti, pak je naplněna objektivní stránka správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt postačí prokázání těchto porušení. … Zákon o inspekci práce ve srovnání s jinými předpisy (např. z. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) ve svých ustanoveních neumožňuje právnické osobě zprostit se odpovědnosti za správní delikt. Byť se jedná o tvrdý dopad právní normy do právní sféry zaměstnavatele, je na tomto místě nutno poukázat na to, že objektem skutkové podstaty těchto správních deliktů je zájem na ochraně zdraví a bezpečnosti zaměstnanců.“* V návaznosti na uvedené lze přitom odkázat také na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2015, č. j. 36 Ad 46/2013-33, který uvedl: *„[ž]alobce tedy jako zaměstnavatel nese objektivní odpovědnost za dodržování právních předpisů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a to i přesto, že jako pouhý provozovatel má značně omezené možnosti nápravy závadného stavu*.“ Ani v tomto případě právnická osoba jako zaměstnavatel nebyla zbavena objektivní odpovědnosti. Nanejvýš jí mohlo být (a bylo) při ukládání sankce přičteno k dobru, že se snažila svým jednáním minimalizovat dopady závadného stavu, respektive předejít podobným

následkům v budoucnosti. Na samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu žalobcem však toto nemá žádný vliv.

46. Co se týká snahy žalobce o liberaci s poukázáním na skutečnost, že k pracovnímu úrazu jeho zaměstnance došlo v důsledku pochybení pánů Š. a T., takovou možnost krajský soud stejně jako žalovaný odmítá. Objektivní odpovědnost zaměstnavatele, který nese odpovědnost za bezpečné pracovní prostředí, nelze přenášet na zaměstnance tím, že jsou proškolováni a jsou povinni dodržovat právní předpisy a pracovní postupy. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27, který v podobné a přiléhavě věci uvedl: „*doložení splnění povinností tím, že byl řidič ze strany zaměstnavatele poučen a byl povinen dodržovat platné právní předpisy, nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt. Stěžovatel se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na porušení povinnosti vlastními zaměstnanci, případně osobami, které při výkonu své činnosti používá. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhovaných liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo ohrožení veřejného zájmu*.“

47. Jestliže žalobce neustále poukazoval na pochybení svých zaměstnanců a trestní řízení vedené s panem Š., je příhodné zdůraznit, že správní řízení v této věci, na rozdíl od trestního řízení, se týká zjištění naplnění skutkové podstaty správního deliktu na úseku bezpečnosti práce. Trestní řízení řeší jiné otázky než řízení správní a stojí na jiných premisách (otázka zavinění na jedné straně, objektivní odpovědnost právnické osoby na straně druhé). Nynější věc se týká povinností žalobce jakožto zaměstnavatele podle shora citovaných právních předpisů, trestní odpovědnost fyzických osob je pro nynější věc bezvýznamná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 10 As 144/2018-65).

48. K výši uložené pokuty je třeba nejprve konstatovat, že pro uložení správního trestu pokuty za předmětný správní delikt je dle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce stanovena maximální hranice 2 000 000 Kč. Pokuta, která byla žalovaným snížena na 420 000 Kč, tedy činí 21 % z maximální možné výše pokuty. Samotné výši pokuty žalovaný věnoval více než dvě strany napadeného rozhodnutí. Zohlednil povahu a závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání a jeho následky, dále majetkové poměry žalobce, přičemž vycházel z vyžádaných podkladů (daňová přiznání za roky 2017 a 2018). Zabýval se tím, zda výsledná výše pokuty nebude mít pro žalobce likvidační charakter. Současně dbal na to, aby pokuta plnila preventivní funkci. Žalovaný též přihlédl k tomu, že žalobce v důsledku pandemie onemocnění Covid-19 zaznamenal od počátku roku 2020 útlum zájmu zákazníků o prodej stavebních strojů. Na to konto žalobce podnikl kroky vedoucí k zachování plné zaměstnanosti v jeho společnosti. Tyto okolnosti a dále skutečnost, že v minulosti s žalobcem nebylo vedeno žádné přestupkové řízení na úseku bezpečnosti práce, vedly žalovaného ke snížení pokuty o 80 000 Kč. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že další snížení by již neodráželo okolnosti případu a nižší pokuta by neplnila svou funkci. Dle názoru

krajského soudu se žalovaný výměře správního trestu pokuty věnoval v nadstandardním rozsahu a výslednou výši pokuty pečlivě odůvodnil. Není tedy pravdou, že by žalovaný k žalobcově bezúhonnosti nepřihlédl.

49. Dle soudu nelze odhlédnout od toho, že žalobci byla uložena sankce na nesplnění povinností kladených mu zákonem v oblasti bezpečnosti práce. K přiměřenosti sankce se vyjádřil Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2014, č. j. 11 Ad 16/2013-41, kde uvedl: „*Hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata správního deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě*.“

50. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o oblast, která je důležitá pro ochranu života a zdraví osob, a pochybení ve vztahu k této oblasti může mít (a měla) závažné následky, jeví se krajskému soudu uložená pokuta zcela přiměřenou a odpovídající okolnostem dané věci a závažnosti žalobcových pochybení. Pokuta uložená pod čtvrtinou zákonné sazby, jejíž horní hranice činí až 2 000 000 Kč, je dle názoru krajského soudu s ohledem na výše uvedené závěry přiměřená i majetkovým poměrům žalobce. Správní orgány výši pokuty dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily.

51. Žalobce dále žádal soud o moderaci pokuty, proto se soud musel tímto návrhem zabývat. V této souvislosti soud konstatuje, že není jeho úlohou hledat ideální výši pokuty namísto správních orgánů. Moderační právo soudu je vyhrazeno pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání, s návazností na majetkové poměry postihované osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016-26). Soud tedy konstatuje, že může zasáhnout do uvážení správního orgánu a moderovat pokutu, pouze pokud je zjevně nepřiměřená (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 9 As 55/2017-93), přičemž „běžná“ nepřiměřenost zpravidla zásah soudu do správního uvážení neodůvodňuje.

52. Soud dospěl k závěru, že uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, a proto nepřistoupil k upuštění od ní ani k její moderaci. Výše uložené pokuty dle soudu odpovídá skutkovým okolnostem případu i závažnosti deliktního jednání žalobce. V této souvislosti soud poukazuje na své výše uvedené závěry. Je nutné připomenout, že pokuta musí představovat znatelný finanční postih majetkové sféry delikventa a musí obsahovat i represivní složku. Pokud by tomu tak nebylo, postrádala by pokuta smysl. S ohledem na skutkové okolnosti případu a porušení právem chráněných zájmů a hodnot nepovažuje soud pokutu, která nedosahuje ani jedné čtvrtiny ze zákonného rozmezí, za zjevně nepřiměřenou.

53. O návrhu na moderaci uložené pokuty soud nerozhodl samostatným výrokem, neboť je mu známa judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten ve svých rozsudcích ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 34/2013-38, a ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 As 6/2010-71, uvedl, že v situaci, kdy soud dospěje k závěru o zákonnosti napadeného správního rozhodnutí a (současně) neshledá výši uložené sankce zjevně nepřiměřenou, zamítne žalobu jako celek, tj. souhrnně všechny návrhy, které byly v žalobním petitu uvedeny, jediným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

výrokem („Žaloba se zamítá.“), je však povinen vypořádat se s každým takovým návrhem v odůvodnění rozsudku.

54. Nepřípadná je i námitka žalobce, že v důsledku povinnosti zaplatit pokutu bude žalobce zkrácen na svém právu vlastnit majetek. Skutečnost, že zaplacením pokuty dojde ke snížení majetku žalobce o tuto částku, je logickým jevem a ostatně právě v tom spočívá podstata zvoleného trestu. Možné ohrožení pověsti žalobce je rovněž logickým následkem, který žalobce musí nést poté, co byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu. Likvidační účinek uložené pokuty byl žalovaným zkoumán a bylo shledáno, že pokuta likvidační charakter nemá. Ostatně žalobce kromě obecného tvrzení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o likvidačním účinku uložené pokuty.

55. Dle krajského soudu tedy neexistují důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ani pro upuštění od uloženého trestu nebo jeho snížení. Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

56. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. ledna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.